

[Albrechtsen]

og så kommer ministeren her og siger, at vi vil understøtte Sovjetunionen med vortet.

Det er dette Folketing, der skal afgøre, hvornår der i givet fald skal være en superradar i Thule. Det er Landstinget i Grønland, der skal afgøre, hvornår den grønlandske nation føler, at dens sikkerhedsinteresser er truet i en sådan grad, at den må nægte sådanne ting. Det er hverken regeringen i Washington, præsident Reagan eller Gorbatsjov, der skal bestemme disse ting. Og jeg vil godt bede ministeren oplyse, hvor i det, vi har sagt, han kan finde noget som helst belæg for så fræk en bemærkning.

Så vil jeg godt sige tak til hr. Stinus for bemærkningerne til den dagsorden, vi har foreslået. Hvis der havde været mulighed for at opnå et flertal på det grundlag, som hr. Stinus skitserede med ønsket om bl.a. en ændring af et af punkterne i vores dagsorden, så ville vi også gerne på nuværende tidspunkt være gået ind i det arbejde, men det er næppe realistisk. Men i hvert fald tak for tilkendegivelsen fra Det Radikale Venstre.

Vi må konstatere, at regeringen opfatter den socialdemokratiske dagsorden således, at den i realiteten giver mulighed for, at regeringen kan handle på baggrund af den redegørelse, som i dag er blevet skåret i strimler her i Folketinget. Det kan vi ikke leve med. Vi kan ikke have, at regeringen uanfægtet kan administrere videre på grundlag af denne redegørelse. Derfor er vi nødt til – hvis vi skal stemme for en dagsorden i hvert fald – at sikre os, at regeringen ikke bare kan se bort fra, hvad Folketinget mener om den redegørelse.

Hvis dagsordenen giver regeringen fri adgang til på basis af det, der står i redegørelsen, at gøre, hvad den vil – det vil sige lade amerikanerne gøre, hvad de vil i Thule – så er dagsordenen ikke god nok. Så kan det godt være, at den ikke direkte siger, at den godkender ministerens redegørelse, men det er jo ikke nok, hvis dette Folketings flertal ikke samtidig sikrer, at det bliver et andet grundlag, vi kommer til at arbejde videre på. Hvis ministeren kan komme af sted med at opretholde den fortolkning af dagsordenen, som nu åbenbart fører til, at den borgerlige regering kan stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag, så er det ikke godt nok, fordi det er i realiteten at lade ministeren administrere på grundlag af en redegø-

relse, som der jo vitterlig er et flertal imod her i Folketinget.

Jeg mener, at dette flertal må udtrykke sig i stedet for at stikke hovedet i busken. Enten af frygt for at udfordre regeringen eller måske, hvad der er endnu værre, af frygt for USA, af frygt for, hvad det kan føre til, hvis man virkelig går til bunds i dette problem, så viger man uden om det egentlige problem i sagen og tillader regeringen at give amerikanerne tilladelse til at sætte dette anlæg i drift på et tidspunkt, hvor det ikke er sikret, at det er godkendeligt efter ABM-traktaten.

Derfor håber jeg igen – vi var jo ved at komme et stykke vej – at hr. Lasse Budtz og Socialdemokratiet vil præcisere, at den udlægning, som ministeren kom med af denne dagsorden, kan flertallet ikke acceptere. Den kan ikke bruges som grundlag, for så har en yderligere undersøgelse ingen mening. Det har jo ingen mening at gennemføre yderligere undersøgelser, hvis Folketingets flertal i realiteten accepterer, at grundlaget er, at ministeren fortsat er minister og han administrerer uanfægtet videre efter den redegørelse, som et flertal faktisk er imod. Det kan ikke være rigtigt, at sagen skal slutte på den måde.

Jeg skal derfor slutte med at meddele, at hvis der ikke sker en forbedring af grundlaget, så kan vi ikke tage medansvar. Vi kan ikke tage medansvar for, at dette radaranlæg bliver sat i drift, før tingene er afklaret, før regeringen her i Folketinget kan dokumentere, at sagerne er i orden, eller i hvert fald at der skal foretages en sådan tilbundsående undersøgelse, og før det er besluttet, kan vi ikke acceptere ministerens redegørelse.

Pelle Voigt (SF):

Det gode ved det dagsordensforslag, som hr. Lasse Budtz har fremsat her i dag, er, at det på mange måder giver udtryk for det, der nu er Danmarks politik, og som der vel er bred enighed om her i Folketinget. Men det dårlige ved den dagsorden, hr. Lasse Budtz har fremsat her i dag, er, at vi i forhold til det væsentlige problem, som er rejst, faktisk ikke kommer et skridt ud over denne politik.

Jeg synes, at det er bekymrende efter udenrigsministerens optræden her i dag og udenrigsministerens udlægning af ABM-traktaten at konstatere enighed med regeringen